

Byť kresťanom v pohanskom svete...

Ako by sme mali odpovedať pohanom v dnešných časoch? Predovšetkým by sme mali pamätať na to, že veľká väčšina z nich – dokonca aj tí, ktorí sú pokrstení alebo prijali iné sviatosti – neboli dostatočne vyučení alebo azda neboli vyučovaní vôbec. Mnohí sú nevinnými obeťami prudkej vlny moderného pohanstva. Svätý Augustín sa ako mladík chytil do takejto pasce – zmieňoval sa o pohanských hodnotách ako o prílivovej vlne.

Musíme ich v prvom rade vložiť do Božích rúk. Môžu to byť naši príbuzní, možno je to vaše dieťa, súrodenci, manžel alebo manželka... S modlitbou a s trpezlivým ohlasovaním evanjelia vašim vlastným dobrým príkladom možno tieto stratené duše priviesť ku Kristovi. Sám Ježiš nás napomína, aby sme robili Božie skutky, kým je ešte deň (Jn 9, 4). Musíme byť trpezliví a láskaví, aby tí okolo nás videli Kristovu tvár a spoznali jeho uzdravujúci dotyk.

Zároveň nsmieme byť pokryteckí. Pamätajme na to, že všetci sme porušili nejakým spôsobom Božie príkazy a všetci potrebujeme odpustenie Božie a nepretržité obrátenie. Vidíme, že každý jeden z nás sa musí boriť s vplyvmi pohanstva vo vlastnom živote. Naše vlastné zápasy by nás mali udržiavať pokornými a súcitnými voči iným.

Jedným z najrafinovanejších pohanských postojov je posudzovanie druhých. Svätý Augustín v kázni o 51. žalme, ktorý sa považuje za Dávidovu modlitbu pokánia, ktorú sa modlil potom čo zariadil smrť Uriáša, lebo sa chcel oženiť s jeho ženou Betsabe, hovorí o pravom pokání a o tom, aby sme sa vyhýbali posudzovaniu iných ľudí:

„Vedomý som si svojej neprávosti,“ hovorí Dávid, „keď si priznám svoju vinu, potom ty, ó Bože, mi ju odpustiš.“ Nikdy nepredpokladajme, že ak aj vedíme dobré životy, že budeme bez hriechu. Naše životy budú pochválené len vtedy, ak neustále prosíme o odpustenie. Ale ľudia sú beznádejné stvorenia a čím

menej sa sústredia na svoje vlastné hriechy, tým viac sa zaujímajú o hriechy iných. Vyhľadávajú situácie, aby mohli kritizovať, a nie správne napomínať. A pretože nie sú schopní ospravedlniť sami seba, sú vždy pripravení obviňovať tých druhých.

Toto určite nebol spôsob, ako sa treba modliť a dať akési odškodné Pánu Bohu, ktorý nám ukázal Dávid slovami: „Vedomý som si svojej neprávosti a svoj hriech mám stále pred sebou.“ Nesústredil sa na hriechy iných ľudí, obrátil svoje myšlienky na seba. Nehladká len povrch, ale ponorí sa hlboko do svojho vnútra. Nešetril sám seba, a preto nebol bezočivý, keď prosil o milosť...

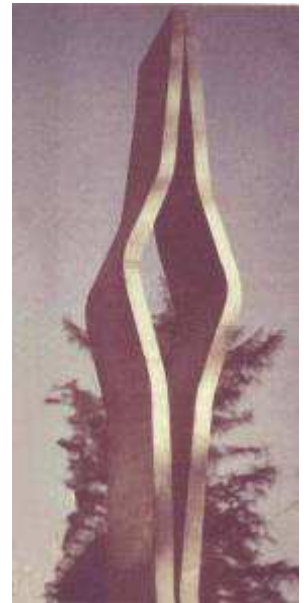
„Veď ty nemáš záľubu v obete,“ hovorí Dávid. Ak nemáte záľubu v zápalných obetiach, zostanete bez obety? Vôbec nie. Obetou Bohu milou je duch skrúšený, Bože, ty nepohádaš srdcom skrúšeným a poníženým.

Tu máte niečo, čo môžete ponúknuť. Netreba skúmať stádo, ani vypravovať lode a cestovať do najvzdialenejších kútov sveta, aby sme našli kadidlo. Skúmajme vo svojom srdci, čo je milé Bohu. Vaše srdce musí byť rozdrvené. Bojíte sa, že tak by mohlo zahynúť? Odpoveď poznáte: „Stvor vo mne srdce čisté, ó Bože.“ Aby mohlo byť stvorené čisté srdce, staré musí byť zničené.

Keď spáchame hriech, mali by sme byť nespokojní sami so sebou, pretože hriechom sa znepáčime Pánu Bohu. A keď sa previníme, aspoň v tom nech sme ako Boh, že sme znechutení tým, čo sa nepáči jemu. Potom budeme do istej miery v súlade s Božou vôľou, pretože sami v sebe budeme nespokojní s tým, čo je odporné nášmu Stvoriteľovi.“

Tieto pôsobivé slová svätého Augustína vyjadrujú postoj pokánia, ktorý by mal charakterizovať život učeníka. Jediný prijateľný postoj každého veriaceho kresťana je pokánie, dokonca radostné pokánie, ale predsa len pokánie.

(Uzdravenie z dedičného hriechu. Benedict J. Groeschel) Mário Orbán

A. Trizuliak: Modlitba

R.: Tebe, Pane, patrí moja chvála vo veľkom zhromaždení veriacich.

1. Svoje sľuby splním pred tvárou tých, čo sa boja Pána.
2. Chudobní sa najedia a budú nasýtení a Pána budú chváliť tí, čo ho hľadajú: „Naveky nech žijú ich srdcia!“
- R.
3. Pána budú spomínať a k nemu sa obrátia všetky zemské končiny, jemu sa budú klaňať všetky rodiny národov.
4. Jemu jedinému sa budú klaňať všetci, čo spia pod zemou: pred jeho tvárou padnú na zem všetci, čo zostupujú do prachu.
- R.
5. Aj moja duša bude preňho žiť a jemu bude slúžiť moje potomstvo.
6. Budúcim pokoleniam sa bude rozprávať o Pánovi a jeho spravodlivosť budú ohlasovať ľudia, ktorý sa narodí: „Toto urobil Pán.“
- R.

Oživujúca miazga

Ak sa Ježiš vyjadroval vo vinohradníckych termínoch, robil to preto, lebo symbolika viniča mala v Starom zákone veľmi dôležitý význam. Viniča bola znakom pozemského potešenia i blahobytu. Pripomeňme si, ako Izraeliti priniesli z výzvednej výpravy do prísľubenej krajiny aj obrovský stravec hrozna, čo bolo pre všetkých jednoznačným dôkazom, akým bohatstvom táto krajina oplýva (Nm 13, 24). Pokračujúc v starozákonnej tradícii, vzťahol obraz plodného viničového kmeňa Ježiš na vlastný život. On je pravý vinič, o ktorý sa stará sám Otec. Syn je kmeň, ktorým Boží život nadprirodzenej lásky prúdi do všetkých ratolestí. Keď sme ako viničné ratolesti spojení s Ježišom Kristom, ostávame v ňom a on v nás a sme spôsobení dávať Božiu lásku ďalej. Dostávame od Božieho kmeňa životnosť, aby sme prinášali veľa ovocia. Slová „bezo mňa nemôžete nič urobiť“ nás upozorňujú na zásadnú pravdu, že mimo Ježišovho života niet pravej lásky a života. Len v tej miere, ako sa necháme ním prenikať, dostáva náš život pravú veľkosť, a to v zmysle slov: „Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne.“ Preto každý skutok, ktorým človek napomáha a skrášľuje ľudskú spoločnosť, nie je jeho súkromným úsilím, ale vyjadrením prenikania Božej milosti. Každý, kto sa usiluje o dobro, pokoj a lásku, je v zmysle známych vyjadrení veľkého teológa Karla Rahnera už anonymným kresťanom, lebo je nemysliteľné, aby bol schopný konať bez Božieho prispenia. Aj Druhý vatikánsky koncil sa vyjadril, že „Božia prozreteľnosť neodopiera prostriedky potrebné na spasenie ani tým, ktorí bez vlastnej viny ešte neprišli k jasnému poznaniu Boha a snažia sa, nie bez Božej milosti, správne žiť“ (Lumen gentium 16). Ježiš ako oživujúca miazga je v každom človeku a chce cez neho pôsobiť. Kristus chce i naďalej byť prítomný, inkarnovaný, v našom svete cez ľudské telo. Ruky, slová, srdce...

RÓBERT BEZÁK

Naučme naše deti hovoriť Bohu „áno“.

Nech sa mi stane podľa tvojho slova povedala Mária anjelovi pri zvestovaní jej poslania stať sa matkou Božieho syna. Mária mohla slobodne anjelovi odpovedať áno i nie. Mala slobodnú vôľu súhlasiť alebo nesúhlasiť. Vďaka Máriinmu „fiat“ (staň sa) mohol Boh uskutočniť vykúpenie ľudí. Mária Bohu dovolila, aby použil jej telo a jej život. Dôverovala mu a tak je pre nás všetkých vzorom, ako povedať Bohu „áno“, ako mu dovoliť, aby som aj ja mohol byť užitočný v jeho pláne spásy ľudstva.

Učme deti, čo znamená „áno“ a „nie“. Dvojročný človečik roztomilo objavuje prvé slová a veľmi zavčasu sa medzi nimi objaví „Nie! Neeeeee!“ Vo vývoji jeho nachádzania seba samého je to zákonitá a správne vyjadrenie vlastnej osobitosti. Na druhú stranu by sa však dieťa do 6-7 rokov malo naučiť, že „nie“ voči oprávnenej autorite je zlé. Prečo? Pretože oprávnenu autoritu určil Boh. V rodine je autorita nariadená štvrtým príkazom: „Cti otca svojho a matku svoju.“ V evanjeliách často nájdeme Ježiša podporujúceho úctu k zákonnej autorite. Dieťa sa má naučiť dodržiavať pravidlá dané autoritou - v rodine, v školských pravidlách, v dopravných predpisoch, v zákonoch spoločnosti, v športovom klube.

Malé deti hovoria Bohu svoje malé „áno“ už pri mnohých každodenných príležitostiach - v trpezlivom zaobchádzaní s

protivným umrňaným mladším súrodencom, či tým, že sa nedohadujú s rodičmi, ak treba upratať neporiadok, alebo tak, že sa rozdelia s posledným kúskom koláča. Rodičia sú pri tom, keď si takto budujú návyk poslušnosti, zameranie na Božiu vôľu. Je omylom myslieť si, že sa to deti naučia bez nás, ktorí im autoritu stelesňujeme.

Príbehy tých, ktorí povedali Bohu „áno“. Detský vek je typický potrebou hrdinov. Deti sa vždy k niekomu pripodobňujú, prirovnávajú. Je to prirodzená potreba. Je úlohou nás rodičov, aby sme ich „zoznamovali“ s hrdinami, s ktorými sa oplatí stotožňovať. Thomas Merton hovoril, že svätec sa stáva „oknom, cez ktoré na svet žiari Božie milosrdenstvo“. Prostredníctvom týchto okien môžu deti vidieť Boha jasnejšie.

Učme svoje deti, aby oceňovali ticho Dnešný svet je preplnený slovom, hudbou, obrazom. Všetky médiá doslova obklopujú dnešné deti a tie už nepoznajú ticho. V kresťanských rodinách je treba vytvoriť čas pre ticho, v ktorom je možné počuť Boží hlas. Môže k tomu pomôcť sviečka večer zapálená na stole, pri ktorom sa zídu rodičia s deťmi, alebo rodinná nedelňa prechádzka.

Pomôžme deťom objaviť, že len „áno“ Bohu prináša naozaj šťastie

Keď deti vyrastú z veku malých a ešte nie sú dospelí, hľadajú vlastný postoj k životu, ktorý je často voči rodičom dosť odbojný. Je prirodzené a správne, ak dieťa - nedieťa pociťuje potrebu uchopiť svoj život do svojich vlastných rúk. Vtedy rodič jasne spoznáva, že je správcom, ktorému Boh dieťa zveril na určitý čas a že dieťa je jedinečnou bytosťou, ktorá má v Božom pláne spásy miesto, ktoré musí objaviť samo. Jeho veľké „áno“ Bohu je dobrodružstvom i tajomstvom jeho vlastného života.

Modranské farské listy 02/09

Sväté omše v týždni po 5. Veľkonočnej nedeli (B)

12.V. utorok

18.00 + rodina Biznárová a Poláková

13.V. streda

18.00 + Jozef Klokner, manž. Eleonóra syn Ivan a dc. Mária

Duchovná obnova

14.V. štvrtok

18.00 zamyslenie, sv.omša na úmysel - adorácia

15.V. piatok

18.00 zamyslenie, sv.omša +Štefan Kulifaj, manž. Anna dc. Anna

16.V. sobota

8.00 zamyslenie, sv.omša +Alexín Kulifaj, manž., synovia a dcéra

18.00 modlitba sv.ruženca

Upratovanie kostola č.d. 176 – 202

17.V. 6. Veľkonočná nedelňa (B)

8.15 + Róbert Vavrinčík, dc. Dagmar a rodičia

18.00 za farníkov

Liturgický kalendár

11.V. pondelok	Bl.Vasil Hopko, biskup a mučeník
12.V. utorok	sv.Pankrác, mučeník
13.V. streda	Bl.Panna Mária Fatimská, sv.Servác, biskup,
14.V. štvrtok	sv. Matej, apoštol
15.V. piatok	sv. Žofia, panna a mučenica, sv.Izidor
16.V. sobota	sv. Ján Nepomucký, mučeník

Iba dnes

Aj keby okolnosti ukazovali presný opak, budem pevne veriť, že dobrotivá Božia prozreteľnosť sa o mňa stará tak, ako keby okrem mňa nebolo na svete nikoho.

Dôveru v Božiu prozreteľnosť prijímal Angelo Roncalli spolu s materinským mliekom. Pri rodinnom stole sa od malička učil veľkoryso zaobchádzať s Božími darmi, prežívať v nich Božiu náklonnosť. Aj keď v rodine potrebovali miesto pre mnohých, všetci mali istotu: pri našom stole je aj pre mňa miesto. „Boli sme chudobní, ale spokojní so svojou situáciou a plní dôvery v pomoc Prozreteľnosti. Na našom stole nebýval chlieb, iba kukuričná kaša; nijaké víno pre deti a mladých, zriedkakedy bolo mäso a nanajvýš na Vianoce a Veľkú noc kúsok doma upečeného koláča. Nedelňé šaty a topánky museli vydržať celé roky. A predsa, keď sa ukázal žobrák pri dverách našej kuchyne, kde niekedy až do dvadsať detí netrpezlivo čakalo na svoj tanier polievky, našlo sa ešte vždy miesto aj pre neho a moja matka ho pozvala, aby si k nám prisadol.“ Takéto spomienky na detstvo sprevádzali Angela Roncalliho po celý jeho život. Aj v časoch, keď si pripadal dosť opustený. Obdobie na Balkáne - v Bulharsku, Grécku, Turecku - bolo preňho občas ako život v tieni. Ďaleko od vlasti, vzdialený od Vatikánu, takmer zabudnutý verne vykonával svoju službu. Na vrchole svojich tvorivých síl menej túžil po cirkevnej kariére, ale oveľa viac po živote v Božej vôli. V roku 1928 ako 47-ročný písal zo Sofie: „Pre budúcnosť si nerobím starosti, ani nemám nijaké priania. Príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja... To stačí.“ A svojmu duchovnému denníku zveril tieto slová: „Nech si druhí hovoria a robia, čo chcú, nech sa tlačia dopredu, ja sa pre svoju budúcnosť nebudem znepokojovať.“

„Aj keby okolnosti naznačovali presný opak,“ on veril v Božiu prozreteľnosť, dôveroval Božím úmyslom. Z ľudského hľadiska to s ním vyzeralo občas tak, že je prehliadaný a zabúdaný. Z Božieho hľadiska to s ním vyzeralo inak. Cítil sa byť Bohom uznávaný a nie prehliadaný, volaný po mene, nie zabudnutý. Veril, že pre Boha je jedinečný: „...dobrotivá Božia prozreteľnosť sa o mňa stará, akoby okrem mňa nebolo na svete nikoho.“

V takejto Božej skúsenosti pristupoval k sebe a k nespočetnému množstvu ľudí. V jeho blízkosti vždy bolo dané niekomu vytušiť a zažiť, ako veľmi je každý človek pred Bohom jedinečný, neopakovateľný. Ako pri matke, ako pri otcovi, získavali ľudia pri ňom pocit: Boh ma uznáva, cení si ma ako drahocenný poklad, miluje ako syna, ako dcéru.

Niečo z toho môžem aj ja vytušiť, keď budem chcieť získať takúto skúsenosť Boha. Napríklad tým, že sa naučím naspamäť túto vetu a nejaký - čas si ju budem opakovať ako svoje predsavzatie:

„Dnes budem pevne veriť...“ tieto slová trochu pozmením, takže sa ešte viac stanú mojimi vlastnými slovami. Mohol by som namiesto „dobrotivej Božej prozreteľnosti“ dôverovať v to, „že Boh je tu pre mňa“. Na záver by som mohol dodať „akoby okrem mňa nebolo na svete nikoho“.

Keď dám takejto skúsenosti s Bohom v sebe priestor, navčím si postoj, v ktorom Angelo Roncalli mohol v každom čase svojho dlhého života - najskôr na Balkáne, potom vo Vatikáne, v tieni, ako aj na výslni pozornosti - o sebe povedať: „Boh vie, že som tu. To mi stačí.“ Aj tieto slová dôvery sa mi ponúkajú, aby som si ich vzal za svoje: Boh sa o mňa stará, akoby som bol jediným človekom na svete.

Johannes Haas „Dekalog pokoja“

Dobrý Ježišu, dnes prichádzam k tebe a prinášam si so sebou túžbu i prosbu svojho srdca:

Pane nauč ma modliť sa.

Vieš, veľa som už o modlitbe počul a čítal. Veľakrát som sa modlil. Pokúšam sa o to i teraz. Modlitba je pre mňa veľmi dôležitá, aj keď ju niekedy prežijem bez záujmu, alebo sa pri nej cítim nenaplnený.

Mám nedobry pocit, že som si iba splnil ťaživú povinnosť. Sú chvíle, keď sa mi aj napriek úsiliu nedarí dobre modliť.

Vyrušujú ma myšlienky, predstavy, zážitky, úspechy, spomienky, túžby, sklamania, zranenia – je toho toľko, čo vie tak ľahko zachytiť moju myseľ, spútať moje srdce i ducha. Čas vyhradený modlitbe, rýchlo beží, uteká a ani sa nenazdá už je koniec mojej modlitbe.

Dobrý Ježišu, keď hľadím na teba, som rád, že sa môžem modliť pred tebou, ktorý si prítomný v eucharistii.

Ďakujem ti, že si Emanuel, Boh, ktorý je s nami.

Ty si so mnou aj v túto chvíľu, keď mi do srdca vkladáš túžbu modliť sa. Dávaš mi čas byť s tebou a ja tvoj čas nechcem premrhať.

Dobrý Ježišu,

som v tvojej eucharistickej prítomnosti. Pred tebou padám na kolená s radosťou, že si tu a že sa môžem s tebou stretnúť, že mám v tebe Spoločníka a Pána svojho života. Prichádzam k tebe a prosím: Pane, daj, aby som túžil po tebe.

Ježišu, keď vyslovujem svoju prosbu, chcem si uvedomovať, že my všetci sme nielen stvorení na tvoj obraz, ale sme tvojou túžbou. Ty sám túžiš po nás. Chceš byť s nami a v nás a neprestajne nás o tom uisťuješ. Áno, Boh tak miloval ľudí, že poslal teba, svojho jednorodeného Syna. Ty sám hovoríš, že túžiš, aby sme boli tam, kde si ty. Ty nám toľkokrát opakuješ: Ja som s vami až do skončenia sveta. Ty chceš, aby sa nik z nás nestratil a nik z nás nezahynul. Ty si sa modlil, aby bola v nás láska, ktorou ťa miluje Otec a ktorou ty miluješ Otca. Ty si prišiel, aby sme mali život a mali ho v hojnosti. Ty si si túžobne želel stretnúť sa s nami pri Poslednej večeri. Ty si tak veľmi chcel, aby sme poznali deň a čas tvojho navštívenia. Ty si dal za nás svoj život. Ty nám túžiš zjavovať tajomstvá Božieho kráľovstva. Ty nás priťahuješ lanami lásky. Ty máš túžbu prihovárať sa k nášmu srdcu na púšti.

Ďakujem ti, Ježišu, za to, že túžiš byť s nami, že túžiš po tom, aby sme boli svedkami tvojej pravdy. Ďakujem ti, že túžiš po tom, aby v nás bola tvoja radosť, a to úplná. Túžiš po tom, aby sme počuli tvoj hlas a milovali sa navzájom láskou, akou nás ty miluješ. Ty sám po nás túžiš a do hĺbky nášho srdca si vložil túžbu po tebe samom. Ďakujem ti za túto túžbu, veď je tvojim darom. Je pre mňa darom túžiť po tebe. Chcem sa podobať Grékom, ktorí túžili stretnúť sa s tebou a vidieť ťa. Chcem byť Zachejom, ktorý ťa túžil vidieť a nezabránila mu v tom ani jeho malá postava. Chcem byť ako apoštoli, ktorí prišli k tebe a pýtali sa:

Učiteľ, kde bývaš? Chcem byť ženou, ktorá sa túžila dotknúť aspoň obruby tvojich šiat. Túžim so žalmistom vyznávať: Mojou najväčšou túžbou a najväčším šťastím je byť s tebou, Bože. I ja chcem volať: Ježišu, ty si môj Boh, už od úsvitu ťa hľadám, po tebe túži moja duša, po tebe prahne moje telo. Túži a zmiera moja duša po tvojich nádvořiach, Pane.

Viem, že by som nemohol po tebe túžiť, keby si ty, Ježišu, prvý netúžil po mne samom.

Pane Ježišu,

vtedy, keď neviem, čo mám robiť a ako sa zachovať
daj, aby som túžil po tebe,

vtedy, keď ťa hľadám a som bezradný,
vtedy, keď ťa ohlasujem druhým,
vtedy, keď som v pokušení a v zajatí hriechu,
i vtedy, keď je vo mne príliš veľa bolesti a smútku vtedy,
keď mám zodpovedne riešiť dôležité veci,
prosím ťa, daj, aby som túžil po tebe stále, vo všetkých
chvíľach a situáciách môjho života:
daj, aby som túžil po tebe,

vtedy, keď hľadám zmysel svojho života,
vtedy, keď som v úzkosti a v strachu,
vtedy, keď neviem, čo mám robiť a ako sa zachovať,
vtedy, keď ťa hľadám a som bezradný,
vtedy, keď som bezmocný a nedokážem rozvážne riešiť
veci,
daj, aby som túžil po tebe,

vtedy, keď ma stretá úspech za úspechom vtedy, keď sa mi
dávaš poznať viac ako inokedy –
daj, aby som túžil po tebe;

vtedy, keď zlyhávam a sprevádza ma neúspech a poníženie,
vtedy, keď som preťažný, na konci so silami duše i tela,
vtedy, keď si nerozumiem s druhými a druhí so mnou,
vtedy, keď ťa ohlasujem druhým –
daj, aby som túžil po tebe;

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

Lectio divina
Prinášať ovocie

Jn 15,1-8

¹Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. ²Každú ratolesť na mne, ktorá neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá prináša ovocie, čistí, aby prinášala viac ovocia. ³Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám povedal. ⁴Zostaňte vo mne a ja vo vás. Podobne ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak nezostane na viniči, tak ani vy, ak nezostanete vo mne. ⁵Ja som vinič a vy ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nemôžete nič urobiť. ⁶Ak niekto nezostáva vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia do ohňa a zhoria. ⁷Ak zostávate vo mne a ak aj moje slová zostávajú vo vás, proste, čo len chcete, a stane sa vám. ⁸Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a že sa stávate mojimi učeníkmi.

Ďalšiečítania: Sk 9,26-31; Ž22,26-28.30-32; 1Jn3,18-24

ČÍTANIE:

Táto pôsobivá reč v Jánovom evanjeliu vykresľuje živý obraz vzťahu Ježiša k Otcovi a k jeho nasledovníkom: ľuďom ako my. Ježiš sa v minulotýždňovom čítaní opísal ako „dobrý pastier“ (Jn 10). V dnešnom čítaní o sebe hovorí ako o „pravom viniči“. Viničné krájináčiky a oblasti bežné aj dnes. Stretávame sa tu s tromi postavami: Ježiš -vinič, Otec - vinohradník a učeníci - ratolesti. Vinič živí ratolesti. Jedno nemôže prinášať ovocie bez druhého. Otec sa o vinič s láskou stará. Orezáva ratolesti, aby lepšie rástli a prinášali viac ovocia. Ratolesti, ktoré neprinášajú ovocie, sa vytnú a vyhodí. Ako teda „ratolesti“ ostanú v spojení s „viničom“? Ježiš predložil dva návrhy: „Kto zostáva vo mne a ja v ňom“ (5. verš) a „moje slová zostávajú vo vás“ (7. verš). Máme žiť ako Ježiš a prijať očistenie a „orezávanie“, ktoré vykoná v našom živote Ježišovo učenie (3. verš). Zmyslom nášho života a ovocím, ktoré máme prinášať, je vzdávanie slávy a chvály Otcovi. Jednoducho povedané, musíme sa úplne podriať plneniu vôle nášho láskyplného nebeského Otca.

MEDITÁCIA:

Premýšľajme o tom, čo pre nás znamená ostávať v Ježišovi. Uvažujme o tom, ako jeho slová môžu ostávať v nás.

Ako sa cítime pod Božím formovaním alebo „orezávaním“? Pripomeňme si, že Boh nás veľmi miluje. Pomáha nám, keď si uvedomíme, že „orezávanie“ prinesie viac ovocia?

MODLITBA:

Pre dnešnú modlitbu si vezmime kúsok papiera a farebné perá alebo ceruzky. Nakreslíme jednoduchý vinič, ktorý prináša ovocie - postačia čiary a kruhy. Nakreslíme aj korene. Pri každom koreni napíšeme názov niečoho, čo živí náš vzťah k Bohu. Predstavme si, že sme jednou z ratolestí. Zabudnime na skromnosť, keďže je to len medzi nami a Bohom. Skúsme pomenovať ovocie nakreslené na našej ratolesti. To je ťažšie, ale prosíme Ducha Svätého, aby nám pomohol. Na niektoré iné ratolesti napíšeme mená ľudí, ktorí posilňujú náš vzťah k Ježišovi. Potom v modlitbe uvažujme. Môže to trochu trvať, ale keď budeme pripravení, ponúkame tento „svoj vinič“ Bohu so vzdávaním vďaka a s dôverou v budúcu úrodu.

KONTEMPLÁCIA:

Sk 9,26-31 vysvetľuje, čo znamená byť spojený s Ježišom: znamená to byť spojený s jeho Cirkvou. Pavla jeho obrátenie premenilo. Podľa neho prinášať ovocie, ktoré mal Boh na mysli, znamenalo byť zmierený s Cirkvou v Jeruzaleme, ktorú predtým prenasledoval. 1Jn 3,18-24 je veľmi konkrétne: uverte v Ježiša a milujte svojho blížneho. Láska k spolubratom by sa nemala uskutočňovať len slovami. Skôr to „musí byť pravá láska, ktorá sa prejavuje činmi“ (18. verš).

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku